

IAN FLEMING
FROM
RUSSIA
WITH LOVE

Vertaling Caspar Hendriks

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1957 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *From Russia With Love*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 A.W. Bruna Uitgevers
Copyright deze uitgave: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Caspar Hendriks
Omslagontwerp: Head Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1291 9
ISBN 978 94 027 6895 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie augustus 2023

First Published in Great Britain by Jonathan Cape in 1954.
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

The Ian Fleming Logo and the Ian Fleming Signature are both trade marks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Ian Fleming has asserted his right under the Copyright, Design and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1 ROZENLAND

De naakte man die met zijn gezicht naar de grond naast het zwembad lag zou dood kunnen zijn geweest.

Hij zou verdronken kunnen zijn en uit het zwembad opgevist en op het gras neergelegd om te drogen, terwijl de politie of de naaste familie werd gewaarschuwd. De op een hoopje gelegde voorwerpen in het gras naast zijn hoofd zouden zelfs zijn persoonlijke eigendommen kunnen zijn, zorgvuldig verzameld en in het gezicht gelegd, zodat niemand zou denken dat er door zijn redders iets gestolen was.

Te oordelen naar het glinsterende hoopje eigendommen, was het een rijke man geweest, of was hij dit nog. Het stapeltje bevatte de typische kenmerken van de club der rijke mannen: een geldclip, gemaakt van een Mexicaans muntstuk van vijftig dollar, die een flinke stapel bankbiljetten bij elkaar hield, een veelgebruikte gouden Dunhill-aansteker, een ovale gouden sigarettenkoker met de gegolfde ribbeltjes en de bescheiden briljant die betekenen dat hij van Fabergé is, en het soort roman dat een rijke man uit de boekenkast trekt om mee te nemen naar de tuin, *The Little Nugget*, een oude P.G. Wodehouse. Er lag ook een groot gouden horloge bij, met een versleten bandje van krokodillenleer. Het was een Girard-Perregauxmodel, ontworpen voor mensen die van nieuwe snufjes houden, en het had een grote, centrale secondewijzer en twee kleine venstertjes op de wijzerplaat waarop je kon zien de hoeveelste het was en van welke maand, en wat de stand van de maan was.

Een blauwgroene waterjuffer flitste uit de rozenstruiken achter in de tuin tevoorschijn en bleef een paar centimeter boven het eind van de ruggengraat van de man in de lucht zweven. Hij

had zich aangetrokken gevoeld tot de gouden glans van de juni-
zon op het streepje fijne blonde haartjes boven diens stuitbeen.
Er kwam een zuchtje wind uit zee aanwaaien. De haartjes bewo-
gen een beetje. De waterjuffer schoot nerveus opzij, hing boven
de rechterschouder van de man en keek naar beneden. Het jonge
gras onder de open mond van de man bewoog. Een grote zweet-
druppel rolde langs de zijkant van de vlezige neus naar beneden
en viel glinsterend in het gras. Dat was genoeg. De waterjuffer
flitste weg door de rozen en over de scherpe glasscherven op de
tuinmuur. Het was misschien goed voedsel, maar het bewoog.

De tuin waarin de man lag besloeg een oppervlak van onge-
veer vierduizend vierkante meter goedonderhouden gazon, aan
drie zijden omringd door dikke rijen rozenstruiken waaruit het
gestadig zoemen van bijen opsteeg. Tegen de achtergrond van
het slaapverwekkende geluid van de bijen dreunde zachtjes de
zee tegen de voet van de steile rots die aan de achterkant de tuin
begrensde.

Van de tuin uit was de zee niet te zien, er was niets te zien
behalve de hemel en de wolken boven de drie meter hoge muur.
Eigenlijk kon je alleen over de grenzen van het landgoed heen
kijken vanuit de twee bovenslaapkamers van de villa, die de
vierde zijde vormde van deze zeer private, ingesloten ruimte.
Vandaaruit zag je het blauwe wateroppervlak voor je uitgestrekt
liggen en aan weerszijden de bovenramen van de naburige villa's
en de toppen van de bomen in de tuinen daarvan, altijdgroene
eiken van het soort dat aan de Middellandse Zee groeit, pijn-
bomen, casuarina's en een enkele palm.

De villa was modern, een plumpe, langwerpige kist zonder
versieringen. Aan de tuinkant werd de platte, rozegekalkte gevel
doorbroken door vier ramen in ijzeren sponningen en door een
glazen deur in het midden, die naar een pleintje van lichtgroe-
ne geglazuurde tegels leidde. De tegels liepen over in het gazon.

Aan de andere kant bood de villa, die een paar meter van een stoffige weg af stond, bijna dezelfde aanblik. Maar aan deze kant waren de vier ramen van tralies voorzien, en de deur in het midden was van eikenhout.

De villa had twee middelgrote slaapkamers op de bovenverdieping en beneden een zitkamer en een keuken, waarvan een gedeelte tot een toiletruimte was afgescheiden. Er was geen badkamer.

De slaperige, zwoele stilte van de vroege middag werd verbroken door het geluid van een auto die de weg af kwam. Hij bleef voor de villa staan. Het metalige geluid van een autodeur die werd dichtgeslagen was te horen en de auto reed weer weg. Er werd tweemaal gebeld. De naakte man naast het zwembad bewoog zich niet, maar toen het geluid van de bel en de weggrijdende auto te horen was, had hij zijn ogen even wijd opengesperd. Het was alsof hij zijn oogleden had gespitst, zoals een dier zijn oren spitst. De man herinnerde zich onmiddellijk waar hij was, welke dag het was en hoe laat. Hij kon de geluiden thuisbrengen. De oogleden met de franje van korte, rossige oogharen vielen slaperig terug over de heel lichtblauwe, ondoorzichtige, naar binnen gerichte ogen.

De smalle, wrede lippen gingen in een wijde, kaakverrekken- de geeuw, die het speeksel in zijn mond bracht, van elkaar. De man spuugde in het gras en wachtte.

Een jonge vrouw die een kleine schoudertas droeg en gekleed was in een witte katoenen blouse en een korte, onopvallende blauwe rok, kwam door de glazen deur naar buiten en liep met grote passen over de geglazuurde tegels en het gazon naar de naakte man. Een paar meter van hem af liet ze haar tas op de grond vallen, ging zitten en trok haar goedkope en nogal stoffige schoenen uit. Toen stond ze op, knoopte haar blouse los, trok hem uit en legde hem, netjes opgevouwen, naast haar tas.

Het meisje had onder haar blouse niets aan. Haar huid was mooi bruin en haar schouders en borsten glommen van gezondheid. Toen ze haar armen boog, om de zijsluiting van haar rok los te maken, was er onder haar oksels een toefje blond haar te zien. De indruk van een gezonde boerenmeid werd nog versterkt door de brede heupen in het verschoten, blauwe zwembroekje en de dikke, korte dijen en benen die voor de dag kwamen toen ze haar rok had uitgetrokken.

Het meisje legde de rok netjes naast haar blouse, deed de tas open, haalde er een fles uit waarin een dikke, kleurloze vloeistof zat, liep naar de man toe en knielde op het gras naast hem neer. Ze goot wat van de vloeistof die, zoals alles in dat deel van de wereld, met rozen was geparfumeerd, tussen zijn schouderbladen en nadat ze als een pianiste haar vingers had gebogen, begon ze de schuine halsspier en de trapeziusspieren in de nek van de man te masseren.

Het was zwaar werk. De man was geweldig sterk en de zwelende spieren onder aan de nek gaven nauwelijks mee onder haar duimen. Als ze klaar was met de man zou ze baden in het zweet en zo volslagen uitgeput zijn dat ze zich in het zwembad zou laten vallen en daarna in de schaduw zou gaan liggen slapen tot de auto haar kwam halen. Maar daar dacht ze niet aan toen haar handen automatisch de rug van de man bewerkten. Ze was meer bezig met haar instinctieve afgrijzen voor het mooiste lichaam dat ze ooit had gezien.

Op het vlakke, onbewogen gezicht van de masseuse was niets van dat afgrijzen te bespeuren, en de schuinstaande zwarte ogen onder het korte, grove, zwarte haar waren zo leeg als olievlekken op het water, maar binnen in haar jankte en kroop het dier en als het in haar was opgekomen haar pols te voelen, zou die hoog zijn geweest.

Opnieuw, zoals zo vaak in de afgelopen twee jaar, vroeg ze

zich af waarom ze walgde van dit prachtige lichaam, en opnieuw probeerde ze vaag haar weerzin te analyseren. Misschien zou ze zich deze keer kunnen bevrijden van gevoelens die – daar was ze zeker van en ze voelde zich er schuldig om – bij haar beroep nog minder van pas kwamen dan de seksuele verlangens die enige van haar patiënten bij haar deden ontwaken.

Om met de kleine dingen te beginnen: zijn haar. Ze keek neer op het ronde, nogal kleine hoofd met de gespierde nek. Het was bedekt met roodgoud, sterk krullend haar, dat haar op een plezierige manier zou moeten doen denken aan het gestileerde haar op de afbeeldingen die ze had gezien van antieke beelden. Maar het haar krulde te sterk, de krullen lagen te dicht op elkaar en te dicht tegen de schedel gedrukt. Ze lieten haar griezelen alsof ze met haar nagels over een ruig tapijt kraste. En de gouden krullen liepen zo ver in de nek door, bijna (ze dacht in vaktermen) tot de vijfde cervicale wervel. Daar werden ze plotseling begrensd door een rechte rij kleine, stijve gouden haartjes.

Het meisje hield even op om haar handen wat rust te gunnen en ging achterover zitten. Haar prachtige bovenlichaam glansde al van het zweet. Ze veegde met de achterkant van haar onderarm over haar voorhoofd en greep de oliefles. Ze goot ongeveer een eetlepel uit op het kleine, behaarde plateau aan het einde van de ruggengraat van de man, kromde haar vingers en boog zich weer voorover.

Dat embryonale staartje met de gouden haartjes boven de bilspleet, bij een minnaar zou het leuk, opwindend zijn geweest, maar bij deze man was het bijna bestiaal. Nee, reptielachtig. Maar slangen hadden geen haar. Nu ja, daar kon zij niets aan doen. Zij vond het reptielachtig. Ze verplaatste haar handen over de twee heuveltjes van de bilspieren. Dit was het ogenblik waarop veel van haar patiënten, vooral de jongeren onder hen,

grapjes met haar begonnen te maken. Daarna zouden, als ze niet heel voorzichtig was, de voorstellen komen. Soms kon ze die tot zwijgen brengen door stevig te drukken in de richting van de heupzenuw. Op andere momenten, en vooral als de man haar aantrok, zou er een giechelend gekibbel volgen, een korte worsteling en een snelle, heerlijke overgave.

Met deze man was het anders, bijna griezelig anders. Vanaf het allereerste begin was hij als een brok onbezield vlees geweest. Twee jaar lang had hij geen woord tegen haar gezegd. Als ze zijn rug had gedaan en het tijd werd dat hij zich omdraaide, hadden zijn ogen noch zijn lichaam ooit ook maar de geringste belangstelling voor haar laten blijken. Als ze hem op zijn schouder klopte, zou hij zich gewoon omrollen en door zijn half gesloten oogleden naar de lucht liggen staren en nu en dan een van zijn lange, sidderende geeuwen laten horen, het enige teken dat erop wees dat hij menselijke was.

Het meisje ging verzitten en werkte langzaam langs het rechterbeen naar beneden, naar de achillespees. Toen ze die bereikte, keek ze over het mooie lichaam terug. Was haar afkeer alléén maar lichamelijk? Was het de roodachtige zonnebrand op het van nature melkwitte lichaam, die aan gebraden vlees deed denken? Was het het weefsel van de huid op zich, de diepe, ver van elkaar gelegen poriën in het satijnachtige huidoppervlak? De dicht op elkaar liggende oranje sproeten op de schouders? Of was het zijn geslachtloosheid? De onverschilligheid van die prachtige, schaamteloos zwellende spieren? Of was het geestelijk, een dierlijk instinct dat haar waarschuwde dat er in dit wonderbaarlijke lichaam een kwade geest huisde?

De masseuse kwam overeind en begon langzaam haar hoofd heen en weer te bewegen en haar schouders te buigen. Ze strekte haar armen naar opzij, stak ze toen omhoog en hield ze een ogenblik zo om het bloed naar beneden te laten stromen. Ze liep

naar haar tas, haalde er een handdoek uit en veegde het zweet van haar gezicht en haar lichaam.

Toen ze zich weer naar de man omdraaide, had hij zich al omgerold en lag hij, terwijl hij zijn hoofd op zijn vlakke hand liet rusten, wezenloos in de lucht te staren. De vrije arm lag op het gras uitgestrekt en wachtte op haar. Ze liep erheen en knielde op het gras naast zijn hoofd. Ze wreef wat olie in haar handpalmen, nam de slappe, halfopen hand op en begon de korte, dikke vingers te kneden.

Het meisje keek nerveus opzij, naar het roodbruine gezicht onder de kroon van stevige gouden krullen. Oppervlakkig gezien was het in orde, knap op een slagersjongensachtige manier, met zijn bolle, roze wangen, zijn wipneus en zijn ronde kin. Maar als je beter keek had de samengeknepen mond met de dunne lippen iets wreeds, de wijde neusgaten in de wipneus hadden iets varkensachtigs, en de wezenloosheid van de heel lichtblauwe ogen verspreidde zich over het hele gezicht en maakte dat het eruitzag als het gezicht van een drenkeling in de morgen. Het was, dacht ze, alsof iemand het gezicht van een porseleinen pop beschilderd had om je ermee aan het schrikken te maken.

De masseuse werkte langs de arm naar boven, naar de geweldige biceps. Hoe kwam de man aan die fantastische spieren? Was hij een bokser? Wat deed hij met zijn formidabele lichaam? Het gerucht ging dat dit een villa van de politie was. De twee huisknechten waren zonder twijfel een soort bewakers, hoewel ze kookten en het huis schoonhielden. De man ging elke maand meestal een paar dagen weg en dan werd haar gezegd niet te komen. En van tijd tot tijd werd haar gezegd een week, twee weken, een maand weg te blijven. Eens, na een van die afwezigheden, waren de nek van de man en zijn bovenlichaam bezaaid geweest met blauwe plekken. Bij een andere gelegenheid was onder een stuk pleister dat over de ribben op zijn hart was geplakt een rood

hoekje van een halfgenezen wond te zien geweest. Ze had in het ziekenhuis of in de stad nooit iets over hem durven vragen. Toen ze voor het eerst naar het huis was gestuurd, had een van de huisknechten haar gezegd dat ze, als ze praatte over wat ze zag, naar de gevangenis zou gaan. De sterke vingers van het meisje groeven zich nerveus in de grote deltapier aan de punt van de schouder. Ze had altijd geweten dat het iets met de veiligheid van de staat te maken had. Misschien walgde ze daarom zo van dit prachtige lichaam. Misschien was het gewoon angst voor de organisatie waar het lichaam hij hoorde. Ze kneep haar ogen dicht bij de gedachte wie hij zou kunnen zijn, wat hij met haar kon laten gebeuren. Snel deed ze ze weer open. Hij zou het kunnen merken. Maar de ogen staarden wezenloos in de lucht.

Nu – ze greep de fles – het gezicht nog.

Het meisje had nauwelijks haar duimen in de holten van de gesloten ogen van de man gedrukt toen de telefoon in het huis begon te rinkelen. Het geluid drong ongeduldig door in de stille tuin. Meteen kwam de man op één knie overeind, als een hardloper die op het startschot wacht. Maar hij liep niet weg. Het belletje hield op. Het gemompel van een stem was te horen. Het meisje kon niet horen wat er gezegd werd, maar het klonk onderdanig, alsof er instructies werden genoteerd. De stem zweeg en een van de huisknechten vertoonde zich even in de deur, maakte een wenkend gebaar en ging weer naar binnen. Halverwege het gebaar rende de naakte man al weg. Ze zag hoe de bruine rug door de openstaande glazen deur flitste. Het was beter dat hij haar daar niet zag zitten als hij terugkwam, terwijl zij niets zat te doen, misschien zat te luisteren. Ze kwam overeind, deed twee stappen naar de betonnen rand van het zwembad en dook er elegant in.

Hoewel het haar gevoelens ten opzichte van de man wiens lichaam ze masseerde zou hebben verklaard, was het voor de gemoedsrust maar goed dat ze niet wist wie hij was.

Zijn echte naam was Donovan Grant, of 'Red' Grant. Maar de laatste tien jaar had hij Krassno Granitski geheten, met de code-naam 'Granit'.

Hij was de hoofdbeul van SMERSH, het moordapparaat van de MGB, en op dit ogenblik ontving hij zijn instructies via de rechtstreekse MGB-verbinding met Moskou.

2 DE SLACHTER

Grant hing de telefoon zachtjes op en bleef ernaar zitten kijken.

De lijfwacht met het kogelronde hoofd, die tegenover hem stond, zei: 'Je moet weer weg.'

'Heb je iets begrepen van waar het om ging?' Grant sprak uitstekend Russisch, maar met een zwaar accent. Hij zou hebben kunnen doorgaan voor iemand uit een van de Baltische provincies van de Sovjet-Unie. Zijn stem was hoog en vlak, alsof hij iets voorlas uit een boek.

'Nee. Alleen dat ze je in Moskou nodig hebben. Het vliegtuig is onderweg. Het zal hier over ongeveer een uur zijn. Een halfuur om te tanken en dan drie of vier uur, dat hangt ervan af of je in Charkov zult landen of niet. Je zult rond middernacht in Moskou zijn. Ga je spullen maar pakken. Ik zal de auto laten komen.'

Grant kwam zenuwachtig overeind. 'Ja. Je hebt gelijk. Maar hebben ze niet eens gezegd dat het om een operatie ging? Dat wil je toch weten. Het was een veilige lijn. Ze hadden wel een hint kunnen geven. Dat doen ze meestal.'

'Deze keer niet.'

Grant liep door de glazen deur langzaam het gazon op. Als hij het meisje dat aan de andere kant van het zwembad op de rand zat al opmerkte, liet hij er niets van blijken. Hij bukte zich, raapte zijn boek op en de gouden trofeeën van zijn beroep, ging weer naar binnen en liep de weinige treden op die naar zijn slaapkamer leidden.

Het was een kale kamer, alleen gemeubileerd met een ijzeren ledikant waaruit de verkreukelde lakens aan één kant op de vloer hingen, een rotan stoel, een kleerkast van ongeverfd hout

en een goedkope wastafel. De vloer was bezaaid met Engelse en Amerikaanse tijdschriften. Felgekleurde pocketboeken en gebonden thrillers lagen tegen de muur onder het raam opgestapeld.

Grant bukte zich en trok een gehavende Italiaanse koffer onder het bed uit. Hij deed er een selectie uit de goedgewassen, goedkope, respectabele kleren uit de kast in. Toen waste hij zich haastig met koud water en de onvermijdelijk naar rozen geurende zeep en droogde zich met een van de lakens uit het bed af.

Buiten klonk het geluid van een auto. Grant trok vlug kleren aan die even saai en onopvallend waren als de kleren die hij had ingepakt, deed zijn horloge om, stopte zijn andere bezittingen in zijn zakken, pakte zijn koffer op en ging naar beneden.

De voordeur stond open. Hij zag dat zijn twee lijfwachten met de chauffeur van een gehavende, gesloten ZIS-wagen praatten. Stomme idioten, dacht hij. (Hij dacht meestal nog in het Engels.) Waarschijnlijk vertellen ze hem dat ze erop moeten toezien dat ik veilig in het vliegtuig kom. Ze kunnen zich waarschijnlijk niet voorstellen dat een vreemdeling in hun verdomde land zou willen wonen.

Er was spot in zijn koele ogen te lezen toen Grant zijn koffer op de drempel zette en tussen de bundel jassen tastte die aan haken aan de keukendeur hingen. Hij vond zijn 'uniform', de slobberige regenjas en de zwart pet van het ambtenarenkorps van de Sovjet-Unie, trok de jas aan en zette de pet op, pakte zijn koffer, ging naar buiten en nam plaats naast de chauffeur in burger, waarbij hij een van de lijfwachten ruw opzij duwde.

De twee mannen deinsden achteruit, zeiden niets, maar keken hem met harde ogen aan. De chauffeur nam zijn voet van de koppeling, en de auto, die al in de hoogste versnelling stond, reed met grote snelheid de stoffige weg af.

De villa stond aan de zuidoostkust van de Krim, ongeveer hal-

verwege tussen Feodosija en Jalta. Het was een van de vele officiële vakantie-datsja's langs de geliefde bergachtige kuststrook die deel uitmaakt van de Russische Rivièra. Red Grant bedacht dat hij zeer bevoorrecht was dat hij daar was ondergebracht in plaats van in een of andere sombere villa in de buitenwijken van Moskou. Terwijl de auto het gebergte inklopte, bedacht hij dat ze hem echt zo goed behandelden als ze maar konden, zelfs al had hun bezorgdheid voor zijn welzijn dan een dubbel gezicht.

De rit van zestig kilometer naar het vliegveld van Simferopol duurde een uur. Er waren geen auto's op de weg en de enkele kar uit de wijngaarden trok zich na het geluid van hun claxon snel naar de berm terug. Zoals overal in Rusland, stond een auto gelijk aan een ambtenaar, en een ambtenaar kon alleen maar gelijk staan aan gevaar.

Langs de hele weg stonden rozen, hele velden ervan die de wijngaarden afwisselden, heggen langs de weg en, toen zij het vliegveld naderden, een uitgestrekt rond perk beplant met rode en witte varianten die een rode ster tegen een witte achtergrond vormden. Grant was er ziek van en hij verlangde ernaar in Moskou te zijn en aan hun zoete geur te ontsnappen.

Ze reden de ingang van de burgerlijke luchthaven binnen en volgden een hoge muur van anderhalve kilometer lengte naar het militaire gedeelte van de luchthaven. Bij een groot prikkeldraadhek liet de chauffeur zijn pas zien aan twee met tommy-guns gewapende schildwachten en reed het beton op. Er stonden verschillende vliegtuigen om hen heen, grote gecamoufleerde militaire transporttoestellen, kleine tweemotorige lestoestellen en twee helikopters van de marine. De chauffeur stopte om aan een man in overall te vragen waar hij Grants vliegtuig kon vinden. Meteen klonk er een metalen geschetter uit de verkeers-toren en een luidspreker blafte tegen hen: 'Links. Helemaal links. Nummer V-BO.'

De chauffeur tufte gehoorzaam over het beton toen de ijzeren stem weer blafte: 'Stop!'

Terwijl de chauffeur krachtig remde, klonk er boven hun hoofd een oorverdovend geraas. De beide mannen doken instinctief ineen toen er een groep van vier Mig 17's uit de ondergaande zon opdook en over hen heen scheerde, met de vierkante vleugelkleppen steil naar beneden voor de landing. De vliegtuigen raakten de een na de ander de reusachtige startbaan, wolkjes blauwe rook stegen bij hun neuswielen op en met gierende straalmotoren taxieden zij naar de grenslijn aan de andere kant en draaiden om naar de verkeerstoren om in de hangars terug te rijden.

'Doorrijden!'

Honderd meter verder kwamen zij bij een vliegtuig met het kenteken V-BO. Het was een tweemotorige Iljoesjin 12. Een aluminiumladdertje hing uit de cabine naar beneden en de auto stopte ervoor. Een van de bemanningsleden verscheen in de deur. Hij kwam de ladder af en onderzocht zorgvuldig de pas van de chauffeur en de identiteitspapieren van Grant, toen gebaarde hij naar de chauffeur dat hij weg kon gaan en beduidde Grant hem op de ladder te volgen. Hij bood niet aan met de koffer te helpen, maar Grant droeg deze de ladder op alsof hij niet zwaarder was dan een boek. De man van de bemanning trok de ladder achter zich omhoog, sloeg het brede luik dicht en liep rechtstreeks naar de cockpit.

Hij kon kiezen uit twintig lege zitplaatsen. Grant ging in de stoel zitten die het dichtst bij de deur stond en maakte zijn riemen vast. Door de open deur van de cockpit kwam even het krakende gepraat met de verkeerstoren naar binnen, de twee motoren huilden en hoestten en spuwden vuur en het vliegtuig draaide zich zo snel alsof het een auto was, rolde naar de noord-zuidstartbaan, hobbelde zonder verdere plichtplegingen de baan af en steeg op in de lucht.

Grant maakte zijn riemen los, stak een Troika-sigaret met gouden mondstuk op en leunde achterover om op zijn gemak na te denken over de loopbaan die hij achter zich had en over zijn onmiddellijke toekomst.

Donovan Grant was het resultaat van een nachtelijke verbintenis tussen een Duitse beroepsgewichtheffer en een Zuid-Ierse kelnerin. De verbintenis, op het vochtige gras achter een circus-tent buiten Belfast, duurde een kwartier. Na afloop gaf de vader de moeder tweeënhalve shilling en de moeder liep welgemoed naar huis, naar haar bed in de keuken van een café bij het spoorwegstation. Toen het kind werd verwacht, ging ze bij een tante wonen in het dorpje Aughmacloy dat op de grens ligt, en daar stierf ze zes maanden later aan kraamvrouwenkoorts, nadat ze een jongen van tien pond ter wereld had gebracht. Vóór ze stierf zei ze dat de jongen Donovan moest heten (de gewichtheffer had zich ‘The Mighty O’Donovan’ genoemd), en Grant, zoals zij zelf heette. De tante nam met tegenzin de zorg voor de jongen op zich en hij groeide in gezondheid op en werd uitermate sterk, maar was heel zwijgzaam. Hij had geen vrienden. Hij weigerde met andere kinderen om te gaan en als hij iets van hen wilde nam hij het met zijn vuisten. Ook op de plaatselijke school was hij gehaat en gevreesd, maar hij werd bekend als bokser en worstelaar op plaatselijke kermissen waar de bloeddorstige woestheid waarmee hij aanviel, gecombineerd met zijn valsheid, zorgde dat hij won van veel oudere en sterkere jongens.

Het was door deze activiteiten dat hij werd opgemerkt door de SinnFéiners, die Aughmacloy als belangrijkste doorgang gebruikten voor hun verkeer met Noord-Ierland, en ook door de plaatselijke smokkelaars die het dorp voor hetzelfde doel gebruikten. Toen hij van school kwam werd hij voor beide groepen ingezet bij de hardhandige klusjes. Ze betaalden hem goed voor zijn werk, maar bleven zo veel mogelijk uit zijn buurt.